Ludas Matyi

I. évfolyam, 23. szám. | **SZATIRIKUS HETILAP** | Budapest, 1945 október 21.

vitéz Kolosváry-Borcsa Mihály újra diktál a sajtónak

Sötét Ödön átalakult tánctanárrá s így nem zárták be

— Jelentés a spekuláció elleni harcról —

A közellátási miniszter e hét elején elrendelte az eszpresszók bezárását. Másnapra nem volt eszpresszó Budapesten. Átalakultak kifőzéssé s azt főzték ki, hogy ilymódon fogják elkerülni a bezáratást.

Még egy szenzációs átalakulásról adhatunk hírt. A gazdasági rendőrség

két detektívje tegnap

délután elő akarta állítani Sötéth Ödönt, mert feljelentették, hogy 1200 kiló csokoládét rejteget a lakásán. Sötéth Ödön ajtaján ez a tábla állt:

SÖTÉTH ÖDÖN
tánc- és illemtanár

Bent a lakásban meglepő kép fogadta a detektíveket. Tizenkét fogyasztó táncolt Sötéth füttyére. Az illusztris tánc- és illemtanár lekötelező szívélyességgel zsakettben és szürke csokornyakkendővel fogadta a detektíveket:

— *Egyidőben valóban foglalkoztam élelmiszerüzletekkel, de még márciusban abbahagytam, mert vérem hajtott, hogy tánctanár legyek. Iparengedélyt váltottam s azóta is táncoltatom az én* **kedves tanít**-*ványaimat.*

Így szólt s egy

illatos zsebkendőt

szagolgatva bemutatta tanítványait, négy gyárimunkást, öt magántisztviselőt és három napszámost.

— *Ezek már mind úgy táncolnak, ahogyan én fütyülök* — mondta derűsen mosolyogva. — *Ha az uraknak van idejük várni, néhány hónap mulva tanítványaim*

bemutatják a haláltáncot.

Ma még nincs mindenki itt, vannak, akik húzódoznak a tánctól. De

lesz itt még

össztánc is!

— Ön is be tudna nekünk mutatni valami táncot? — tette fel a keresztkérdést az egyik detektív.

— Hogyne. A tojástáncot nagyon ügyesen járom.

— És mi igaz abból, hogy 1200 kiló csokoládét rejteget?

— Ugyan! Minek egy tánctanárnak csokoládé?

— Tényleg — mondták a detektívek —, minek egy tánctanárnak csokoládé?

És eltávoztak.

Heinrich bácsi cikke a Ludas Matyi számára:

Hogy vészeltem át?

A náci üldöztetések idején bizony nehéz volt elkerülni a fasizmus gyilkos fegyvereit. Egy szerencsétlen, megtört öreg zsidó ül előttünk, *Heinrich* bácsi, aki különben *Imrédy* néven bujkált sokáig.

Ő mondja:

— *Hamis okmányokat voltam kénytelen szerezni, hogy el tudjam kerülni a szörnyű üldöztetéseket. Bankár voltam s a külsőm is meglehetősen gyanús volt.*

Letagadtam a származásomat, kiadtam magamat árjának. Sokáig bujkáltam a legkülönbözőbb politikai pártokban, álruhában, politikusnak adtam ki magamat.

Sokáig úgy szerepeltem, mint miniszterelnök, de észrevettek s megint bujkálnom kellett.

— *A mult évben deportáltak Németországba s magam sem tudom, hogyan sikerült megmaradnom a sok antiszemita között.*

— *Most hoztak haza, igazán minden köszönet megilleti az amerikai hatóságokat, amiért repülőgépen hozzák haza a szegény zsidó deportáltakat.*

Nagyon örülök annak, hogy végre nem kell tovább tagadnom,

mindent megmondhatok. Kicsit lefogytam az utóbbi időben, de remélem, hogy nemsokára semmi bajom sem lesz.

*

Megkértük Heinrich bácsit, hogy aláírásával hitelesítse elbeszélését.

Kérésünknek készséggel tett eleget. Íme az aláírás:

IMRÉDY BÉLA

ÁRA: 40 PENGŐ

Drámai pillanat

Rónai Sándor: — Uraim és hölgyeim: záróra!

Endre

módosítani akarja a deportálási rendeletet

Endre László, a nyugalmazott gödöllői zsidó- és gázkamraspecialista, a nagy felfedező, aki a közelmultban felfedezte lelkében a filoszemitizmus csíráit, kissé zárkózottan fogadta munkatársunkat. Cellájába zárkózottan.

— Mint rabnak, meglehetősen sok szabad időm van — közölte Endre. — Ezt arra fordítottam, hogy kiegészítettem a deportálási rendeleteimet, amelyek, most jöttem rá, kissé hiányosak.

Előveszi jegyzeteit.

— Először is — mondja —, ha már akkor tudom, hogy mennyire szeretem a zsidókat, nem engedtem volna bottal verni a deportáltakat. Inkább boxolókat adtam volna melléjük kísérőnek. Aztán én csak most értesültem arról az embertelenségről, hogy az általam deportált zsidókat gázkamrákban végezték ki. Ez embertelenség. Én tágas, kényelmes gáztermeket rendeztettem volna be nekik. Különben is mit vannak annyira oda ezzel? Most boldogok, hogy van végre gáz, akkor meg nem volt jó? Érthetetlenek az emberek...

— Van valami kívánsága?

— Szeretnék mégegyszer belügyi államtitkár lenni.

— Utánunk kiált:

— *De portásnak is szívesen elmennék...*

Kevés a bölcs ember Amerikában

Szálasit meghívták atombombát őrizni!

Megírták a lapok, hogy az atombomba titkát Amerika legbölcsebb hat embere fogja őrizni. Most egy jelentés arról számol be, hogy odaát a legnagyobb utánajárással sem tudtak 5-nél több bölcs embert találni. Az Egyesült Államok ezért táviratilag kikérte a magyar kormánytól Szálasi Ferencet, akinek széles látóköre garancia arranézve, hogy az atombomba jó kezekben lesz.

A kormány azonban Szálasi kiadatását megtagadta azzal, hogy a volt nemzetvezetővel

más tervei vannak.

Egy nagyhatású nyilatkozat...

— Nagyszerű ember ez a Vas Zoltán! Azt mondja, a nők költözzenek vidékre...

Szomorú vicc

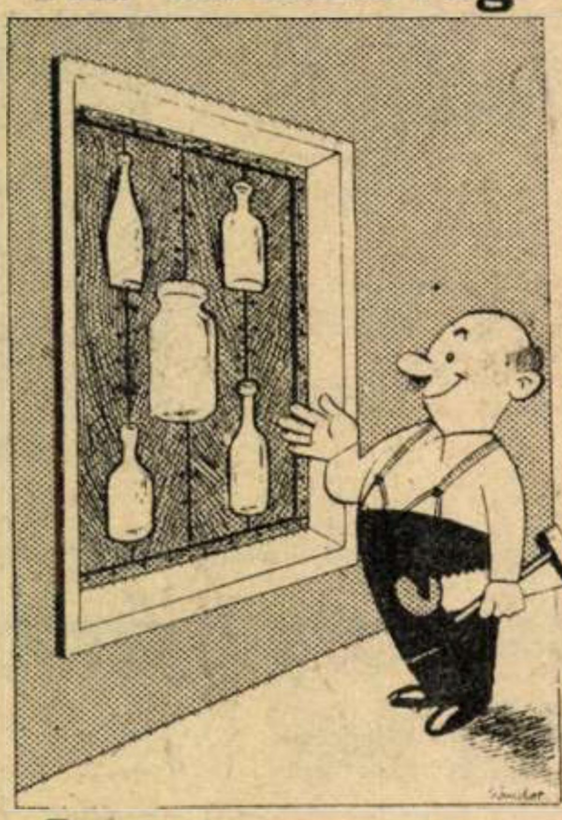
— Hová rohan, Csipcsaláné?

— Megyek bevásárolni.

— Azért kell annyira rohanni?

— Igen. Lépést tartok az árakkal...

Az ablaküveg

Pemete úr, ezermester,
Bár a táblaüveg drága,
(Többet ésszel, mint erővel)
„Üveget" rak ablakára!

Nono

— Ez a kislány háborús bűnös.

— Miért?

— Annyira hangoztatja, hogy ártatlan...

Elhúzzák a nótáját!

(Második eresztés)

A becsali zárka fala,
Ismételten körülálliva, nem kár... nem kár!
A jópipák kibővültek,
Új transzporttal bérepültek, nem kár... nem kár!
Ők sem nyertek egérutat,
Húzzák már a nótájukat...
Csendüljenek hát a dalok,
Mit is húzatgat az a sok
Betyár, betyár, jómadár!

Hubay Kálmán:

Nem kell ész a boldogsághoz,
Nem kell ahhoz semmi...
Azért kell most Szálasival
Együtt vezekelni!
Országvesztőnk „talajrögét" öntözgettem végig...
Ölelgettem a derekát,
Nem tudtam hogy „jegenyefák nem nőnek az égig!"

Kolosváry-Borcsa:

Az Andrássy-út 60 ban, nagy a sírás-rívás...
„Nem voltam én semmi!... csak egy irodalmi primás!
Kiss Józsefet a könyv-présbe bedobáltam netten,
Rámfogják most, hogy a s a j á t s z a k á l l a m r a tettem!"

„Borcsa fiam, hívjak papot?" Nem kell a pap nékem!
Végrehajtó ítélettől dehogy is kell félnem!
Irodalmár voltam... igaz költészetet adtam...
S azt mondja a közmondás: *„A költő halhatatlan!"*

Fiala Ferenc:

Piros pünkösd napján lapot indítottam,
Ö s s z e t a r t á s címen az utcára dobtam!
Minden kézben ez volt — úgy örült a lelkem —
Még a félreeső helyen is csak erre leltem!

Ősz is lett azóta... nem hiába vártunk!
Valóra vált végre eltemetett álmunk!
Habár egységünkben kissé megzavarva,
Velem együtt az egész klikk itt áll ö s s z e... t a r t v a!

Kiss Feri:

Színészkamarai elnök voltam kérem!...
Abban az időben színpadra se léptem,
S ha az én szerepem játszotta a Jávor
Felzúdult a tömeg:
„Hiányzik a Feri ebből a színházból!"

Tisztelt Népbíróság! Ma ismét felléptem...!
Amint látják, telt ház van a nézőtéren!
Ki a multban tapsolt... az most engem vádol!
Én csak nézem... nézem:
Nem hiányzik senki ebből a színházból!

Pártos Jenő

Október 15-ig visszamenőleg emeli a BSzKRT a villamostarifát?

Megtörtént! A BSzKRT újra felemelte az átszállójegyek árát. Egy átszálló ára 30 pengő lett, tekintettel arra, hogy egy kiló cukor 25.000 pengő. Szó volt arról is, hogy nem 30, hanem 50 pengőre emelnek, mert egy Napoleon már 200.000 pengő.

Meglepő újítás még az is, hogy a tarifaemelés október 15-től visszamenőleg érvényes. Ez azt jelenti, hogy aki október 15-e óta a villamoson ül, a különbözetet tartozik megfizetni.

Anyuszi tragédiája

Nyúl Péter hónapok óta szaladgált lakás után. Felszegett fejjel járt állandóan, mintha ő lett volna a legbüszkébb állat az erdőben, pedig egyszerűen azért járt emelt fejjel, mert nem volt hol lehajtania a fejét. Mindent megpróbált már; végső kétségbeesésében le akarta magát tartóztattatni, csak hogy fedél legyen a feje fölött; de ezzel sem volt szerencséje. Felrohant az erdei Népbíróságra és dühösen ordította:

— Tartóztassanak le! Egy csomó disznóságot csináltam októberben!

De a mormota, aki éppen tárgyalt, lehurrogta:

— Hát aztán? Mi közünk nekünk a maga magánügyeihez?! Menjen a pokolba!

És hangos hortyogással tovább tárgyalt.

— Az egész világ ellenem van, ezt nem lehet kibírni — zokogta Nyúl Péter.

Többek előtt kijelentette, hogy öngyilkos lesz.

Az erdőben már komolyan kezdtek aggódni Nyúl Péterért. Főként legjobb barátja, Sün Sanyi volt borzasztóan oda. Izgatottan kereste mindenfelé Pétert. Hosszú keresgélés után végre megtalálta őt. Hangosan zokogott éppen.

— Mit bőgsz? — kérdezte résztvevően.

— Képzeld — sírta Nyúl Péter —, van már lakásom!

— És ezért bőgsz, te őrült?

— Igen — zokogta Péter. — Ugyanis a rókához utaltak be lakótársnak...

GÁBOR ANDOR:

(Zárjeles nóta)

– A „Szeretnék szántani" dallamára –

Pest a Kisgazdáké,
Dehogy is káros ez!
(Nyilnak a nyilasok,
Zöldülő város ez.)

Nyilasok tüntetnek
Harsányan zeng a dal.
(„Győztek a kisgazdák,
Mienk a diadal!")

„A demokráciát
Nem muszáj bántani,
(Elég a zsidókon
Egy kissé szántani")

De megy ez még-tovább,
Virággá lesz a rügy...
(Tovább fog fejlődni
Csinosan ez az ügy.)

„Mienk a Gázművek,
Örvendezhetsz, Icig!"
(Nem muszáj vasúton
Döcögni Auschwitzig!")

Nyilasok nótáját
Hallja, ki nem süket,
(Viszont a kisgazdák
Mossák a kezüket.)

Eljutottunk, ide,
Hepp-hepp-izű heccig
(Nem, ez a happy-end,
Nekem ez nem tetszik.)

Időzített humanizmus

ENDRE LÁSZLÓ: Hogy én mához egy évre a Népbíróság előtt mennyire szeretni fogom ezeket a ronda zsidókat!

Az új magyar ötpengős:

Bemutatjuk pankrációs hirdetéseinket!

Itt a korszerű reklám!

Az egyik grafikai vállalat a következő szövegű hirdetést tette közzé a lapokban:

Ököllel szembevágja
a mi reklámunk azt, aki nem akar az Ön üzletére, árujára felfigyelni! Vállaljuk: plakátok és cégtáblák, kirakatfeliratok, textil, játékáru, hirdetések, dobozok, csomagolópapir, védjegy, mozi-diapozitivek tervezését és festését (rajzolását).

A hirdetés olvasásakor azonnal védőállásba helyezkedtünk s megtettük a szükséges óvintézkedéseket. Egyelőre a következő szabadstilusú hirdetéseket helyeztük készenlétbe:

Kaphat egy frászt,
gutaütést, agyvérzést vagy szivattakot. Biztositsa a maga és hozzátartozói életét! „Sosem halunk meg". Koporsó-utca 3, negyedik kaput.

Esetleg:

Ne féljen, maga koszos
ruháitól. Adja nagymosásba Ágnes asszonyhoz, Arany János-utca 29. Patak a házhoz közel.

Netán:

Jól a pofájába húznak
egy csárdás kis kalapot s nem nyomja többé fejét a bú. Ihaj-csuhaj kalapüzlet, Teleki-tér 3.

Avagy:

Tehet nekem egy szívességet
de voltaképpen magának teszi, ha megtekinti új készletemet. Gizella Leánykereskedelmi Rt. Szív-utca 13.

Végül:

Tudja, hol csókoljon meg?
Csakis a belvárosi Májzsir-espressóban. Finom ó-borok! Hangulatos zene! Naponta razzia! A tulaj és a lokál egyelőre zárva!

Fekete halál

— Mi történt Cibulkával?
— Meghalt. Végelgyengülésben...
— Hogyan? Ilyen fiatalon?
— Na hallod? Amilyen emberfeletti munkát az végzett! Ő írta át egy cipőüzletben az árakat.

Érthetetlen

— Mit szólsz hozzá, kérlekalássan... Bezárják a mi kedvenc esspresszónkat...
— Nahát! Pedig én bizonyisten a kisgazdapártra szavaztam!

Antal István propagandaelőadása
az Andrássy-út 60-ban

ANTAL ISTVÁN: — ... a tárgyaláson majd megmondjuk, hogy százezreket küldtünk a frontra, de a milliókat megtartottuk magunknak

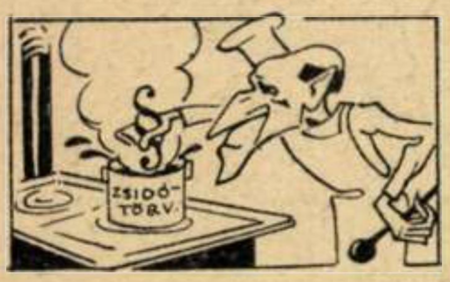
1. **Basch Ferenc**, a sváb Quisling.
2. **Pálffy Fidél**, a gróf, aki nem a vizbe fog fulni.
3. **Csia Sándor**, a hungarista kormányzótanács tagja. Most kissé kormányzótanácstalan.
4. **Baky László**, volt államtitkár, akinek még ma is sok sötét államtitka van.
5. **Buócz Béla**, a volt szegedi főkapitány. A kapitányt látjuk, de ez egy fő?
6. **Rácz Jenő**, nem tévesztendő össze Charles Boyer-val.
7. **Szász Lajos**, aki kissé lefogyott bánatában. Már csak 100 kiló.
8. **Gera József**, a Hüség Háza volt trógera.
9. **Hubay Kálmán**, aki szeretne visszatérni első szerelméhez: szeretetteljes tudósitást irni a miskolci zsidó nőegylet báljáról.
10. **Budinszky László**, volt igazságügyminiszter, aki jobban szerette a miniszterséget, mint az igazságot.

Dal a hősökről

írta: Gergely Miklós

Mögöttük mély könnytengerek
S felpuffadt halott emberek,
Ők ették meg a kenyered,
Ők köpködték meg kenyered
„Menj a halálba! Eb, ki fél!“
...De ez a pár úr ma is él.

Nézd meg! Ez zsidót kergetett
S szőtte a szilaj terveket,
Ha őse feltámad neki,
Azt is a gettóba veti...
...Te dögölj meg, mert eb, ki fél
De Imrédy úr ma is él.

Honvédelmesdit játszott ez,
Honunkon meg is látszott ez.
Írt, írt és jött a behívó —
Azt mondta, dögölj meg zsidó
S halj meg magyar — mert eb, ki fél
De Beregfi úr ma is él.

Nézd ezt: Pesten mindenki sírt
S ő Gizivel szőtt halk idillt.
Hullaszag szállt a hegyeken,
Így kezdődött egy szerelem...
Ő csókolódzott; eb, ki fél!
És Szálasi úr ma is él...

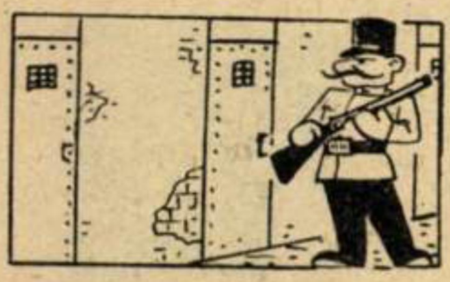
Nézd ezt: férfias és kemény,
„A zsidókat szerettem én,
Szerettem őket, így igaz!“
...Holnap azt mondja: ő is az...
A szeme csillog; eb, ki fél!
Mert ami a fő: Endre él...

Ezt nézd: azt mondta, hogy művész
S művét látva, megáll az ész,
Hangjában ujjongó remény:
„Éljen az eszme s éljek én!“
Más pusztulhat, mert eb, ki fél —
Fő, hogy Kiss Ferenc ma is él.

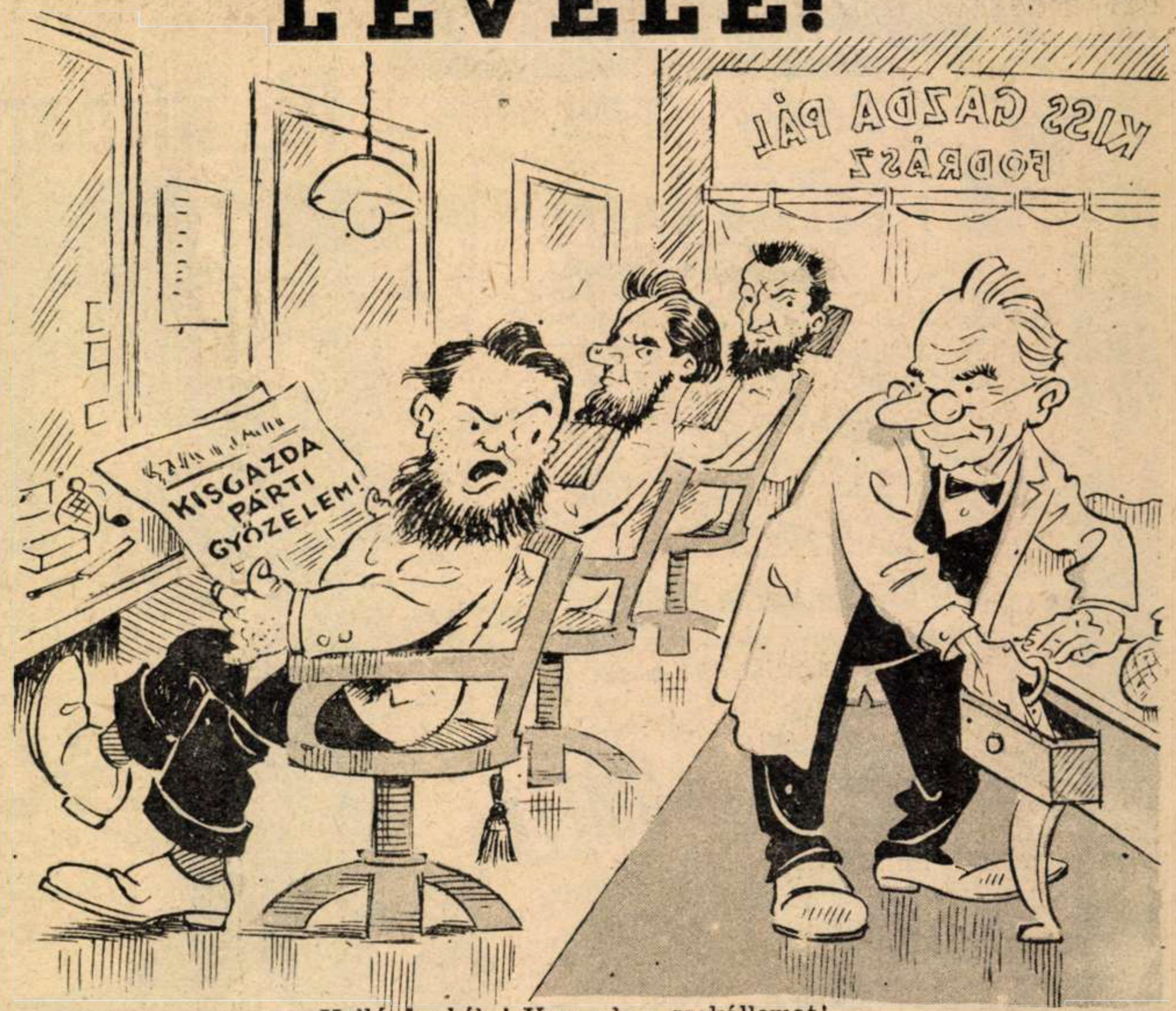

Ez, mint egy kislány, Borcsa volt,
De rossz lány, világ korcsa volt,
Országa sötét sorsa volt,
Nagy szája s erős torka volt:
„Harcolj és halj meg! Eb, ki fél!“
De Borcsa persze ma is él.

„Élet vagy halál, egyremegy!“
Mondta mind; de most megremeg,
Most mind fal mellett állanak,
Kenetes szavak szállanak,
Nincs „eb, ki fél“, nincs hősi szó —
Bevallják most, hogy élni jó...

LEVELE!

— Halló, borbély! Vegye le a szakállamat!

Mindennapi történet

Szín: Jótékonysági hivatal.

Szereplők: Aki kér és aki ad.

Aki kér: Jónapot kívánok, ez a jótékonysági hivatal?

Aki ad: Mit óhajt?

Aki kér: Segítséget kérek. Én vagyok a szegény ember.

Aki ad: Mit óhajt, szegény ember? Ma egy verebet, vagy holnap egy túzokot.

Aki kér: Ma egy verebet. Tetszik tudni, jobb ma egy veréb, mint holnap egy túzok.

Aki ad: Rendben van, verebet kap! De jöjjön holnap, mert ma már elfogyott...

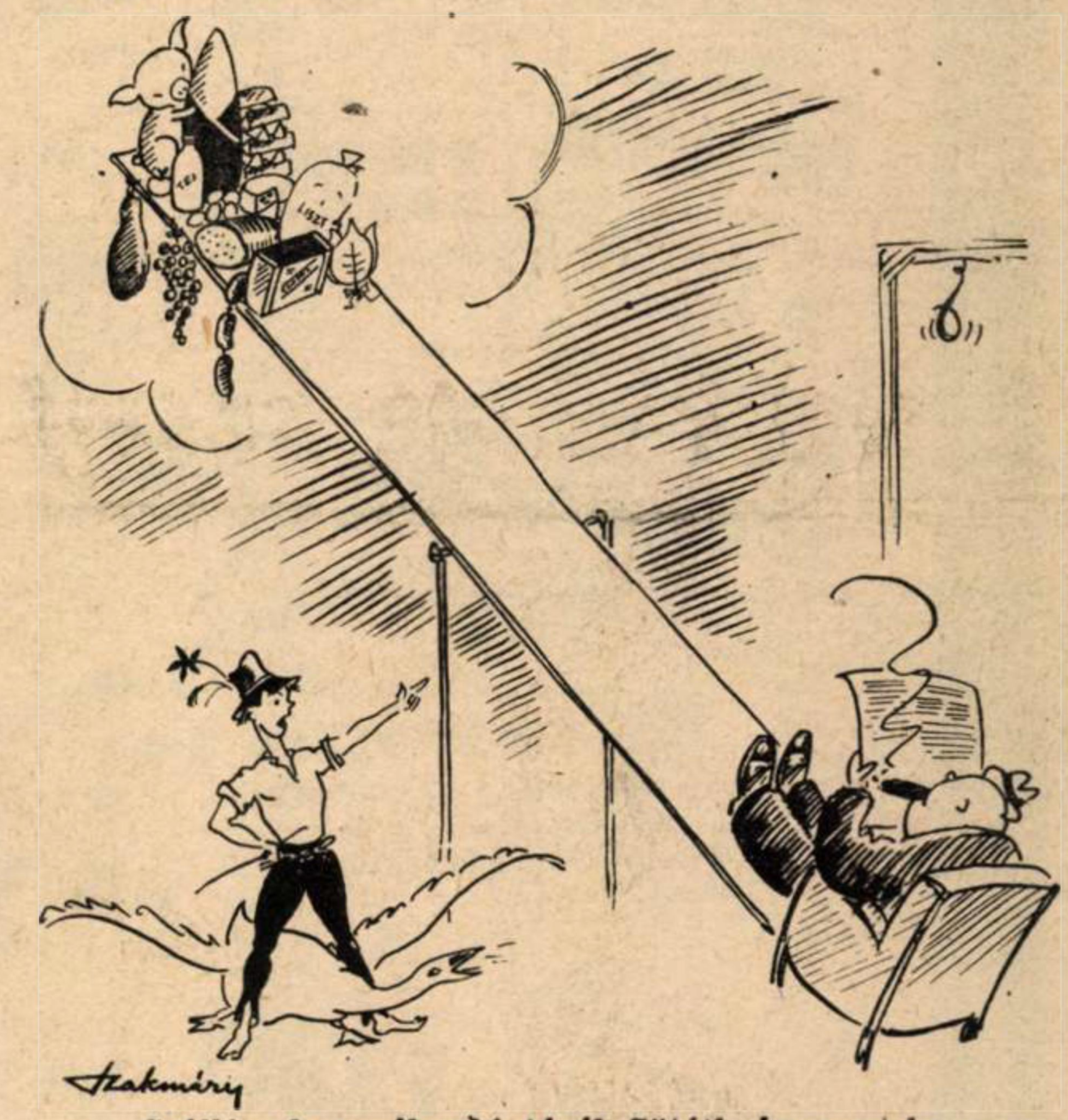
(pti)

Halló Népbíróság!

Aki még ma is a számon kérő szék tagja.

HINTA-PALINTA

— Szálljon le arról a hintáról, Sötéth úr, mert ha nem, máshol fogjuk hintáztatni!

KISS FERENC utolsóelőtti szerepe

— Láttad Kiss Ferencet az új, remek Mafirt híradóban?

— Láttam! A „Toloncˮ címszerepe után most elhúzzák a nótáját, hogy „mégis ráverték a vasat!“ (×)

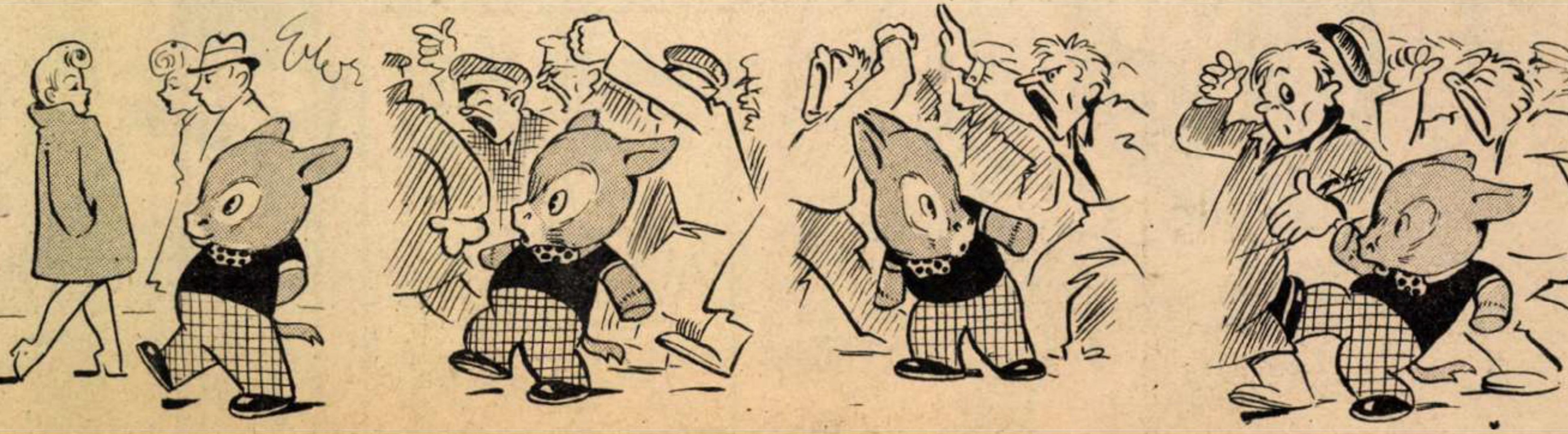
Borcsa

— Szerette Kolosváry-Borcsa a nőket?

— Igen. Valóságos Zöldszakáll volt.

Egy kis szamár kalandjai a nagy Budapesten. XV.

KUKSI ÉS A TÜNTETŐK

Kuksi bandukolt az utcán,
Nézegette épp a nőket,
Egyszerre csak lármát hallott
S közeledő tüntetőket.

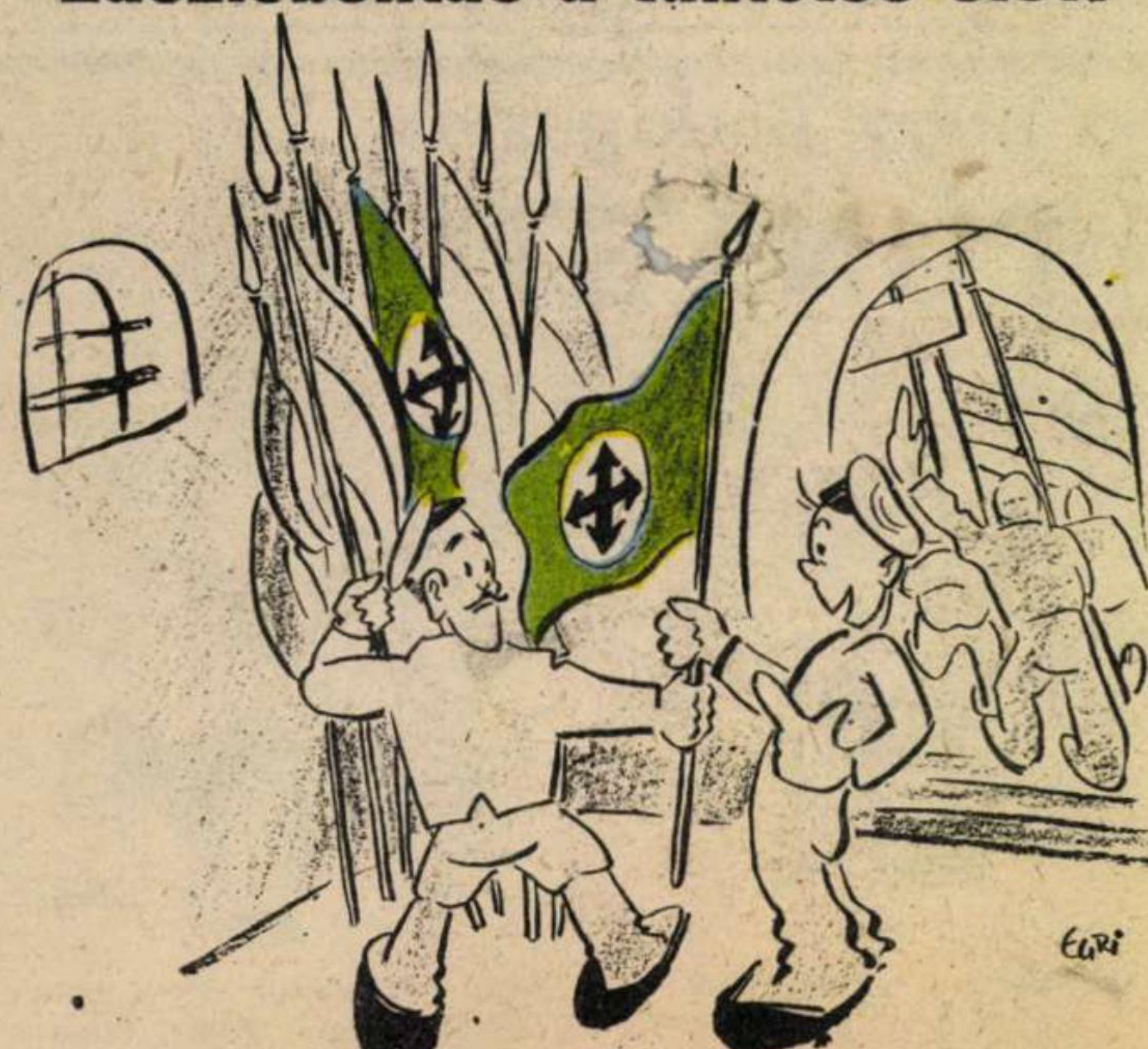
Tányérsapkás legényekkel
Lett a Körút telis-tele,
Így sodródott a tömegbe
Gyanutlanul Kuksi bele.

Éltette a tüntető had
Egyik pesti gazdapártot,
Ámbár Kuksi pár tüntetőn
Nyilas zöldinget is látott.

Ott volt köztük Hirig Simon,
Megbizsergett Kuksi talpa:
Odaugrott s Hirig mestert
Alaposan megrugdalta.

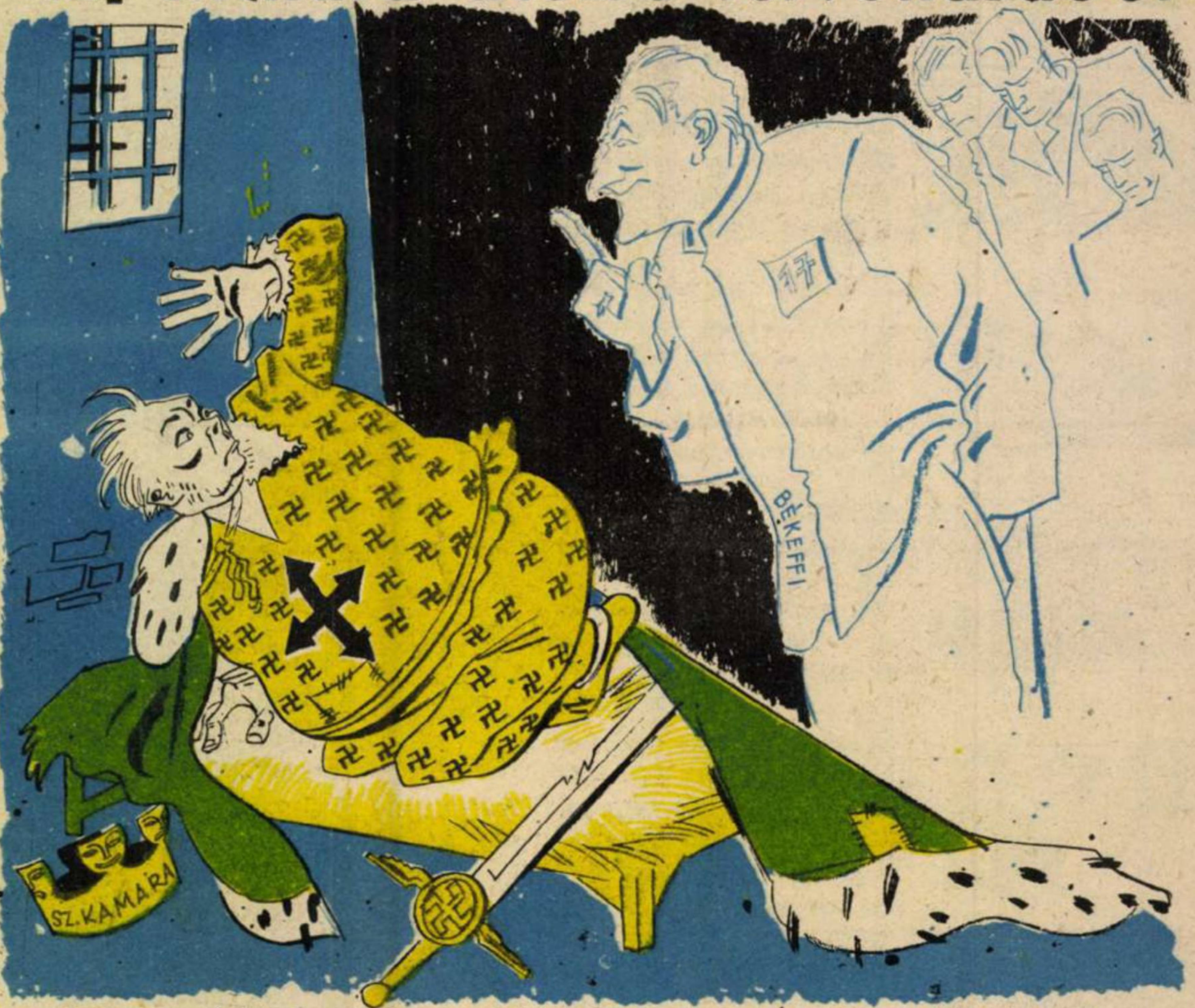

Zászlóbontás a tüntetés előtt

— Te vigyázz, ezzel még várjunk!

Jelenet
III. Richard utolsó felvonásából

BÉKEFFI LÁSZLÓ: Elnök úr, mindig azt mondtam, hogy két eset lehetséges, de most már nem kétséges, hogy csak egy eset lehetséges ...

NEM FURCSA?

— Milyen szép a lakásod, édesem! Sokba került?

— Áh, összesen 3600 pengőbe. Most öt éve vettem a bútort 1200-ért, s tegnap ezt a szál rózsát 2400-ért.

E HETI SZÁMUNKAT ÍRTÁK ÉS RAJZOLTÁK:

Aranyos Gusztáv, Byssz Róbert, Csorna Béla, Darvas Szilárd, Egri István, Farkas Imre, Farkas Lujza, Feleki László, Gábor Andor, Gáspár Antal, Gergely Miklós, Hidvéghy Ferenc, Hont Ferenc, Kaján Tibor, Kertész Endre, Palásti László, Pánczél Lajos, Pályi Jenő, Pártos Jenő, Repcze János, Sándor Károly, Sebők Imre, Shwott Lajos, Szakmáry László, Szegő Gizi, Szép Ernő, Szűr-Szabó József, Tabi László, Toncz Tibor, Török János, Vasi, Vészi Endre

Ludas Matyi
SZATIRIKUS HETILAP
Megjelenik minden vasárnap.
Szerkesztő:
GÁL GYÖRGY
Felelős szerkesztő:
SZEGEDI EMIL
Felelős kiadó:
PETŐ JÓZSEF
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5.
Telefon: 388—106 és 188—182
Nyomatott a „Szikra" Lapvállalat offset-körforgógépein.
Felelős nyomdavezető: Nedeczky László.

Milyen egyszerű

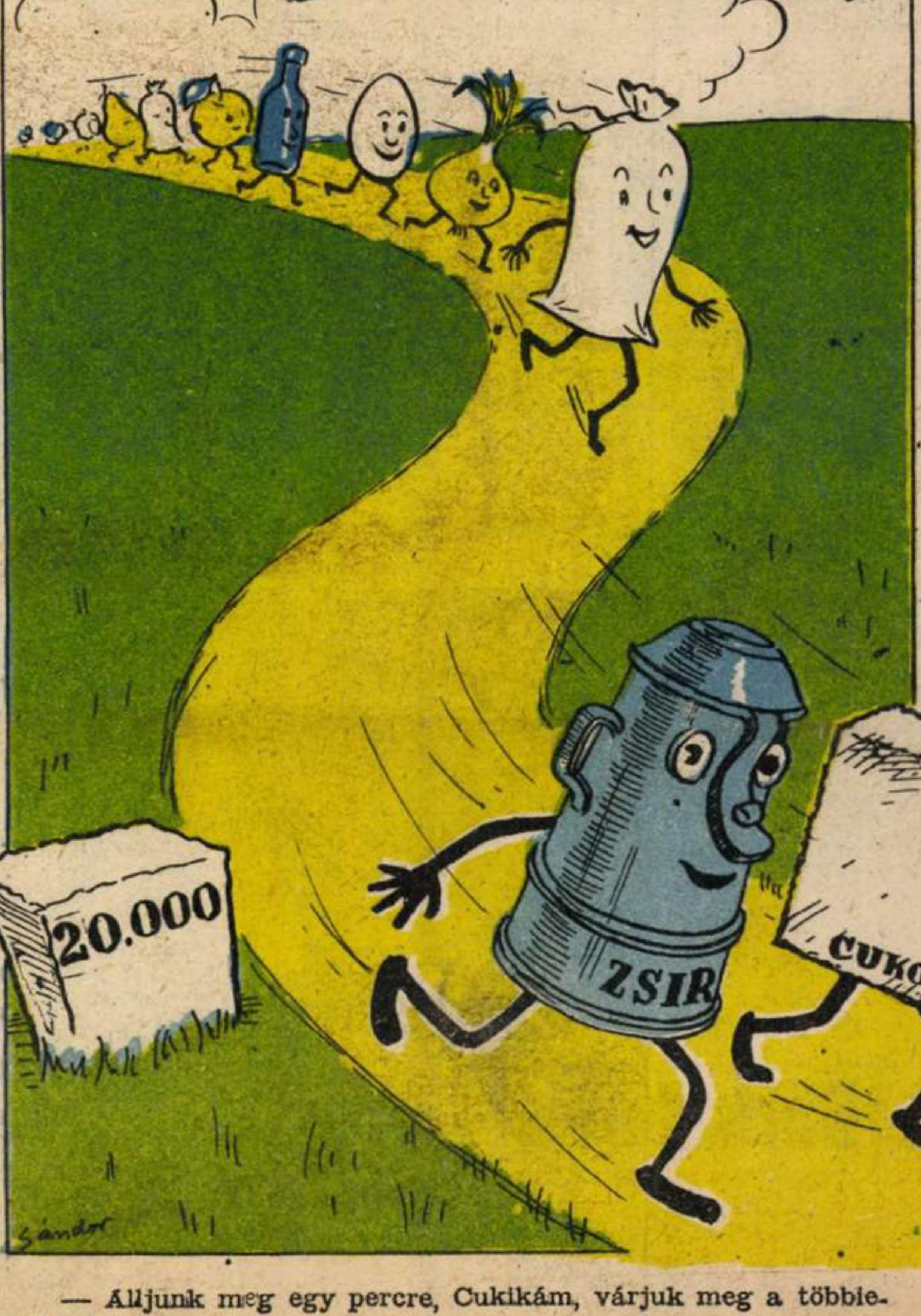
Csopaki bemegy egy üzletbe és egy pár cipőfűzőt vesz. Ezressel fizet.

— Sajnos uram — mondja a kereskedő — nem tudok visszaadni ... Tessék egy negyedórát várni ...

— Akkorra lesz aprópénze?

— Nem. Akkorra ezer lesz a cipőfűző.

Akiket elkapott az ár!

— Álljunk meg egy percre, Cukikám, várjuk meg a többieket is!

— Minek? Úgyis utólérnek ...